

тѣло, нагледъ мжноподвижно. Въ действителность, африканскиятъ слонъ е леко-подвиженъ, ловкъ, бързъ, особено, когато това е нужно. Очи малки, въ сравнение съ голѣмото тѣло, но издаващи голѣмъ умъ, което го нѣма въ много други животни. Кжсата шия не позволява на главата да се движи лесно, но това неудобство е премахнато съ присжтствието на дългия хоботъ.

Хоботътъ се развива на мѣстото на носа. Това е една подвижна, еластична тржба. Слонътъ ту свива хобота на колело, ту го източва силно; съ него той хваща разни предмети и ги поставя въ уста си, смуче вода за пиене или да полива тѣлото си. Съ хобота се отбранява отъ неприятелитѣ си, чупи клони, кжса трева и изобщо извършва хиляди работи, съ което изцѣло се запълва неудобството отъ това, че шията е кжса и главата почти неподвижна. Очитѣ и на африканския слонъ сж малки и не така добре гледатъ, но въ замѣна на това, и въ него е силно развито обонянието (намирисването) и слухътъ. Рѣзцитѣ—бивнитѣ зжби сж силно развити, по-голѣми отъ тѣзи на индииския слонъ.

Въ миналото африканскитѣ слонове сж били много по-разпространени и напълно свободно се движели на голѣми стада изъ обширнитѣ полета, обрасли съ буйна трева. Его какъ описва африканския пейзажъ единъ отъ старитѣ изследователи на Африка—Харисъ: „Навсѣкжде, кждето и да се погледне, се виждаха полета, изпълнени съ диви слонове, чийто голѣми фигури, отъ време—на време, се закриваха задъ дънеритѣ на дърветата, или пѣкъ величествено се показваха по откритата поляна, съ клончета въ хоботитѣ си, които размахваха, за да се бранятъ отъ мухитѣ“.

Слоноветѣ отиватъ на водопой обикновенно привечерь, но ако денътъ е топълъ, въ такъвъ случай, тѣ обичатъ да се потопяватъ въ водата, да се плискатъ съ вода, изхвърляна на буйни струи. Пристжпвайки къмъ водата, слонътъ знае, че тамъ може да го изненада нѣкоя засада на неприятель, за-